

Giới thiệu Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Mạnh

Câu chuyện kể về một cô gái 18 tuổi bị mắc bệnh ung thư được một bác sĩ tên là Trần Minh Vĩnh cứu. Nhưng thật chất là con trai ông cứu cô gái đó tên là Trần Minh Tuấn, anh học ở đại học harvard tại Mỹ anh là một bác sĩ giỏi nhưng cũng là một tên lưu manh chuyên môn dụ dỗ phụ nữ lên giường(đây là do Phương Trinh gọi như vậy khi anh khi dễ cô)

Cô tên là Nguyễn Thị Phương Trinh là một cô gái bình thường do mắc một căn bệnh nan y được Trần Minh Tuấn cứu và được anh giúp học vào trường đại học harvard.

Câu chuyện của họ bắt đầu từ khi cô được anh cứu thoát khỏi tay tử thần

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1: Ra đi

Tại nhà số 147

”huhu....huhu...con tôi....trình ơi...sao con lại nỡ bỏ mẹ thế này huhuhu...”

“Bác gái...hic hic”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại đi chị cũng không muốn thấy mẹ như vậy đâu.”

“Con ơi huhu....”

“Bác gái xin bác hãy bớt đau thương ạ bạn ấy chắc cũng không muốn như thế có trách thì trách số phận của bạn ấy ạ.”

Thấy cô bạn thân của Trinh nói lời an ủi mẹ của cô nhưng cũng chẳng được gì, vì khi cô biết được bạn thân của mình mắc một căn bệnh không thể cứu được. Cô rất đau lòng khi bạn thân của cô đã ra đi khi chưa tốt nghiệp 12 nữa.

“Bác gái xin bác đừng đau lòng.”

Ở đằng xa trên một chiếc xe ô tô. Cô lặng lẽ nhìn, lặng lẽ rơi nước mắt khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc đang vịn vào thành cửa xe

“Ba mẹ con xin lỗi con có lỗi với mọi người. Nếu con còn may mắn sống lại thì sẽ quay trở về tìm mọi người

“Cô gái đã đến lúc phải đi mai còn phải lên máy bay nữa.”

“Dạ, vâng” ông nhìn cô gái với khuôn mặt không một tí máu nào nhìn mà thương cô bé

“Cháu tính để họ như vậy sao?”

“Cháu biết là cháu có lỗi với họ nhưng cháu không muốn họ hi vọng.”

“Ta biết nhưng nhờ đâu thành công thì sao.”

“Cháu không biết nhưng cháu càng không muốn họ hi vọng rồi lại thất vọng. Bởi vì bản thân cháu rõ là sức khỏe mình như thế nào cháu không muốn khi học nghe được tin cháu mất ở trong phòng phẫu thuật.”

“Ừ được rồi bác sẽ bố trí cho cháu sang Mỹ sẽ có người giúp cháu.”

“Cháu cảm ơn bác đã giúp cháu ạ.”

“Không sao vì cháu là người đầu tiên cho ta cảm giác mình giống như có một đứa con gái vậy.”

“huhu...Vậy cháu có thể gọi bác làm ba không ạ?”

“Được nếu cháu muốn.”

“Cháu cảm ơn bác.”

“Áy đã nhận ba rồi sao còn bác chứ?”

“Ba...”

5 năm sau

“Rômi bây giờ bạn đi đâu vậy?”

Cô gái tóc vàng mắt xanh người Mỹ chạy về phía cô nói chuyện

“Mary à, bây giờ mình phải đến bệnh viện làm thêm có gì không vậy?”

“À, mình muốn nói cho bạn là sắp tới trường mình tổ chức cuộc thi thiết kế mô hình thành phố vừa trong lành vừa thoáng mát vừa tiết kiệm nữa không biết cậu có tham gia không.”

“À, vậy sao cậu đăng kí hộ mình đi được không.”

“Ừ được nhưng lần này là tổ chức theo hình thức nhóm tớ muốn cùng nhóm với cậu được chứ?”

“Được nếu cậu muốn hi hi.”

“Cảm ơn cậu đồng ý cho mình cùng nhóm hihi bây giờ mình đi đăng kí đây bye bye.”

“Ừ bye”

Sau khi tạm biệt Mary cô liền chạy đến bệnh viện cô thực chất là cô thì hai chuyên ngành là điều dưỡng và thiết kế hiện tại cô làm y tá tại bệnh viện nơi mà cô dành lại sự sống của mình. Trước đây cô có một khối u ở trong đầu ảnh hưởng đến việc học trí nhớ giảm thường xuyên đau đầu. Sau khi cô phẫu thuật thành công cô liền đi học lại thành tích vượt trội hẳn cô đậu vào trường đại học Harvard của Mỹ một trường đại học nổi tiếng của Mỹ. Cô đậu hai ngành luôn tuy học hơi vất vả nhưng cô vẫn cố gắng nhưng lại vui. Nói là đến bệnh viện làm nhưng thật ra là có một người nói cô đến để chăm sóc anh thì đúng hơn là làm một y tá đó là Trần Minh Tuấn. Anh là một bác sĩ khoa ngoại về giải phẫu thần kinh là một trong những bác sĩ nổi tiếng ngoài ra anh còn là một tổng giám đốc của một công ty chuyên về đồ thể thao cùng với dụng cụ tiến tiến trong y học còn trẻ tuổi. Tuy anh đẹp trai là một đại mỹ nam nhưng cô không quan tâm số lần anh thay bạn gái cô ngồi đếm cả ngày không hết cho nên anh được cô đặt cho một biệt danh là “Bác thầy ong bướm” rất phù hợp với anh. Cô vừa đến toan tính vào phòng xem anh có cần gì không thì nghe thấy tiếng từ bên trong vọng ra

“Ừm...Tuấn em..em không chịu nổi nữa rồi..a..a”

“Xem ra mình không cần phải hỏi anh cần gì rồi.” Xong cô quay người rời khỏi đó. Vì cô biết ở lại cũng chẳng làm được gì nhưng vẫn được nhận tiền như thường đó là anh trả mà chỉ cần cô dọn dẹp nhà cửa nấu cơm anh ăn là được rồi không cần làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2: Tức giận

Chương 2: Tức giận

Cuộc sống cứ như vậy tuần hoàn cho đến một hôm lúc cô theo anh đến phòng 0720 để khám cho một bệnh nhân. Lúc mới bước vào cô nhận ra ngay đó là Richar bạn học của cô cùng nhóm trong tổ thiết kế cho bài thi sắp tới lần trước là của cá nhân cô được giải nhì Richar được giải nhất được một số tiền thưởng không hề nhỏ cô lấy một nửa khao bạn bè còn lại cô cho vào tài khoản của mình. Nhưng hôm nay cô gặp Richar ở đây thì hơi bất ngờ

- Richar cậu sao vậy? Sao mà phải nằm viện vậy?

- Rômi cậu làm ở đây sao?

- Ừ nhưng cậu...

- À mình bị choáng do trước đây mình bị tai nạn cho nên bây giờ nó vậy đấy chuyện bình thường thôi mà hi hi.

- Vậy sao?

Thế là hai con người nín lo nói chuyện còn bên này Trần Minh Tuấn đang nói tình hình bệnh của Richar cho người nhà biết lúc quay lại thì thấy cô đang nín lo nói chuyện với tên kia làm cho anh không khỏi bức tức liền quát:

- Rômi.

- Dạ bác sĩ có gì không ạ?

Trần Minh Tuấn không nói gì liền quay đầu rồi đi khỏi căn phòng. Cô thấy vậy liền cáo từ Richar rồi rời đi theo anh vừa vào đến phòng của anh cô liền bị anh la

-Cô làm ăn kiểu gì vậy hả tôi bảo cô dọn phòng mà sao vẫn còn như vậy hả?

Cô đứng chịu trận không nói một câu vì cô quên không dọn mà lo đi chơi. Sau khi nghe anh mắng xong đang tính quay đầu đi dọn thì anh gọi lại

-Trình

-Gì vậy ạ?

-Pha cho tôi 1 tách coffee

-....

Cô lẳng lặng xoay người đi pha coffee cho anh sau 15 phút sau cô mang vào một tách cà phê nóng hổi.

-Đáng quá, cô pha kiểu gì vậy?

Cô bưng tách cà phê ra pha lại ly khác nhưng chuyện đâu có như cô nghĩ chứ anh lại tiếp tục chê cà phê cô pha trước đây anh đâu có như vậy a

-Đáng quá đi, đi pha lại cái khác

-Bình thường đều như vậy có khác nhau đâu mà

-Nhưng tôi thấy quá đáng

Cô phải quay đầu đi pha lại một tách khác một lần nữa đây là lần thứ N cô đi pha cho anh rồi ai bảo anh là ân nhân của cô cơ chứ. Nhưng đổi lại là một câu đáng quá cô đi pha lại lần này cô thật là bức mình a

-Trần Minh Tuấn hôm nay anh uống lộn thuốc hả mà sao lại nổi cáu với tôi. Tôi có lỗi với anh à mà anh cáu với tôi như vậy hả

Anh đơ người không phản bác nhìn cô chằm chằm không nói lấy một câu. Đợi cô rời khỏi anh mới hoàn toàn bình tĩnh lại tự gõ vào đầu mình

-Hôm nay mình bị sao vậy nhỉ?

Trần Minh Tuấn cũng không hiểu nổi mình bị làm sao cả ngày anh cứ chưng ra bộ mặt lạnh hơn thường ngày khiến cho các y tá xung quanh phải sợ hãi đến run người riêng cô thì mặt kệ cô không quan tâm anh làm gì ai bảo anh giận cá chém thớt làm gì cứ nhìn thấy mặt anh là cô quay đầu điều đó đã càng đồ thêm dầu vào lửa khiến anh càng thêm tức.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: cậu yêu lên cậu mới ghen

Sau khi kết thúc ca trực của anh anh liền một mạch đi đến bar tại nơi đó đã có mấy người bạn của anh đã đợi sẵn chỉ chờ mỗi mình anh mà thôi thông thường thì anh rất ít khi đến bar nhưng vì hôm nay tâm trạng của anh không được tốt khi bạn anh gọi đến anh liền đồng ý đến. Khi vừa đến nơi:

-Bác sĩ Mr Tuấn hôm nay mà cũng có thời gian cùng bọn này đến đây uống rượu sao haha.....

Hoàng Thế Anh không từ bỏ cơ hội này liền trêu chọc Trần Minh Tuấn một phen khiến cho Trần Minh Tuấn đã bức càng bức càng thêm bức liền quát:

- Cậu cầm lại cái miệng thói của cậu lại đi.Hôm nay tôi thích đến thì cậu là gì được tôi. Tôi có quyền bỏ cậu không muốn tôi đến hả?

-Này cậu có cần mạnh miệng như vậy sao, tôi chỉ đùa thôi mà cậu cũng giận là sao?

- Hoàng Thế Anh nếu cậu còn nói nữa thì cẩn thận cái dự án mà cậu chuẩn bị cho quá trình nghiên cứu của cậu coi như xong đấy.

- Được rồi được rồi tôi không nói là được chứ gì đồ xấu tính thảo nào không có bạn gái là đúng rồi.

Hoàng Thế Anh lăm bằm nói nhưng đầu gối là tai của Trần Minh Tuấn lại thính đến như vậy.

-Cậu có thể nhắc lại một lần nữa?

-Không tớ đâu có nói gì hi hi

Bùi Tuấn Vũ ở bên cạnh thấy vậy liền khuyên ngăn hai con người chuẩn bị gây chuyện kia lại

-Được rồi tôi xin hai người cứ hề gặp nhau là y chi là có chuyện mà.Hôm này có dịp mọi người tụ tập mà hai người lại cãi nhau là sao như vậy là không tốt đâu. Mà sao hôm nay cậu có việc gì khiến cậu buồn bực sao nhìn cậu có vẻ không được thoải mái vậy?

-Còn chuyện gì nữa từ lúc cái cô Phương Trinh gì đó đến thì cậu ta lúc nào mà chả có chuyện

Hoàng Thế Anh chen miệng vào nói bởi vì chỉ có mình cậu biết rõ mọi chuyện hơn những người kia.

-Sao cậu lại cãi nhau với cô ấy hả?

-Ừm, mình cũng chẳng hiểu sao lại như vậy nữa cứ hề thấy cô thân với bất kì người đàn ông nào là mình lại bực mình rồi cáu với cô ấy. Mình cũng chẳng hiểu nổi mình bị gì nữa rồi.

Bùi Tuấn Vũ ngồi suy nghĩ một hồi liền nói:

-Trước đây cậu cùng với Hoàng Yến có như vậy không hả?

-Trước đây á? Hình như là không. Bộ có chuyện gì sao?

- Không cái loại chuyện này mình không giám nói hãy để bản thân cậu tự hiểu mình không thể nói được.

-Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng không cần phải dấu mình.

Bùi Tuấn Vũ vẫn im lặng không nói bởi vì nếu cậu nói thì lại thiệt thòi cho Hoàng Yến trước đây vì Hoàng Yến thích Tuấn mà không phải là cậu khiến cậu thất vọng cậu chỉ yêu đơn phương vì vậy cậu cũng không muốn cho Trần Minh Tuấn được hạnh phúc đâu chính cậu đã hại Hoàng Yến ra nông nỗi khiến cho cô phải rời khỏi nơi đây mà không lời từ biệt.

-Cậu nói đi Vũ.

Trần Minh Tuấn sốt ruột nói

-Cậu.....

Bùi Tuấn Vũ chưa kịp nói Hoàng Thế Anh nhảy vào nói

-Cậu yêu cô ấy rồi.

-Yêu tớ mà yêu cô ta á. Không bao giờ có chuyện đó.

-Chứ cậu sao tự nhiên nổi cáu với người ta khi thấy cô ấy nói chuyện với một người đàn ông khác chứ cô ấy có quyền quen bạn trai chứ.

-.....

Trần Minh Tuấn im lặng không nói gì thẫn thờ ngồi nghĩ lại những chuyện trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: chương 4

Chương 4:

Từ hôm ở quán bar về anh luôn nghĩ về lời nói của Hoàng Thế Anh nói:

-Cậu yêu rồi nên cậu mới không để cho cô ấy đi cùng với người đàn ông khác cứ hể cậu thấy cô ấy đi cùng với người đàn ông khác cậu liền tức giận và dễ dàng nổi cáu và phát điên lên khi cô ấy nói là cậu không liên quan vào chuyện của cô ấy.

Anh càng nghĩ anh càng thấy rối cho đến một hôm khi ấy anh dẫn cô bạn gái anh mới quen đến một nhà hàng ăn cơm thì vô tình anh gặp được cô cùng với Richar đang ăn uống vui vẻ khiến cho anh anh tức đến nổi mặt mày đen lại.

Còn cô đang ăn uống bỗng cảm giác được có một ánh mắt nóng rực đang nhìn cô chăm chăm làm cô nổi cả da gà rùng hết cả người. Richar thấy vậy liền hỏi:

- Rômi cậu làm sao vậy?

-À không có gì haha..

Cô cười gượng rồi đảo mắt xung quanh nhìn xem ai đang nhìn mình lúc đôi mắt hạnh quét về phía anh thì không khỏi rùng mình một cái.

-Nguy rồi..huhu

-Sao vậy cậu không sao chứ Rômi?

-.....

Sau một hồi đấu tranh cô vẫn nhất quyết rời đi để khỏi phải đối mặt với đôi mắt nóng rực kia. Cô cùng Richar rời đi khỏi được một lúc thì Trần Minh Tuấn cũng đứng dậy rồi đi để lại cô gái anh mới quen ở lại đi về nhà. Lúc anh về thì cô còn chưa về càng khiến anh càng tức.

-Cô nàng này dám xem thường lời cảnh cáo của mình mà vẫn đi cùng với người đàn ông khác hừ xem hôm nay tôi xử trí cô thế nào hừ.

Đợi cô về mà anh không thể chịu đựng được đang tính đứng dậy đi tìm cô thì cô ngoài cửa tiến vào.

Lúc cô tiến vào thì bị một lực kéo cô vào ép cô lên vách tường không cho cô lối thoát nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa.

-Nguyễn Thị Phuong Trinh em xem lời nói của tôi là gì hả em lại dám đi cùng với thằng đàn ông khác hả.

Anh gần từng chữ nói với cô khiến cho cô đang sợ run người lại càng thêm sợ bởi cô biết anh một khi tức giận là không xong nhưng cô có tự do riêng anh có bạn gái sao cô lại không có bạn trai chứ cô liền đối mặt lại anh nhìn thẳng vào mắt anh.

-Anh có bạn gái sao tôi không được có bạn trai chứ?

-Cô.....

Cô nói đúng anh đâu có quyền gì mà nói cô mặc dù là người cứu cô khỏi tay tử thần cô ngoài xem anh là ân nhân thì còn xem anh là gì của cô nữa đây...

-Nhưng như vậy em cũng không được phép đi cùng thằng con trai khác.

-Tại sao?Tôi là gì của anh mà anh cấm tôi không có bạn trai chứ?

Trong lúc nhất thời anh liền nói:

-Vì em là của tôi

Nói xong anh cúi người xuống hôn lên đôi môi anh đảo của cô không cho cô nói tiếp. Cô chỉ có thể vùng vẫy mà tránh những nụ hôn nóng bỏng của anh mà thôi.

-Ừm...

Cô càng né thì anh càng được nước tiến tới càng kích thích anh hơn anh ép cô lên tường tay bắt đầu không yên phận từng chút một cởi quần áo của cô.

-Ừm..Trần Minh Tuấn....anh mau buông tôi ra...buông tôi ra....

Trần Minh Tuấn vẫn cứ tiếp tục không để ý đến phản kháng của cô bởi vì trong đầu anh chỉ có ý nghĩ là để cô trở thành người phụ nữ của mình thì anh mới yên tâm.

-Trinh hãy là của anh nhé em.

Ừm.....

Sau một hồi cô cũng dần thuận theo anh để mặc anh muốn làm gì thì làm bởi cô biết bản thân cô cũng có chút gì đó thích anh nhưng vì cô biết anh có người trong lòng chính vì điều đó cô mới không dám ngỏ lời với anh mà phải giữ sâu trong lòng không dám nói cho đến lúc anh tiến vào trong cô cô mới hoàn hồn lại

- Ừm....đau.....

Trần Minh Tuấn hơi ngừng lại một chút lúc này anh mới để ý đây là lần đầu của cô.

- Anh xin lỗi còn đau không em?

- Ừm..đau...đau lắm..

Trần Minh Tuấn hơi ngừng lại anh nhìn lại đợi cô thích ứng với cự long của anh sau một lúc khi thấy cô thay vẻ đau đớn thành một vẻ mặt hồng nhợt là anh biết là cô đã chuẩn bị xong thì anh liền động thân dưới nhẹ nhàng di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ngày hôm sau khi cô thức dậy toàn thân ẽ ảm nhích nhẹ một cái liền cảm thấy đau lúc này cô mới phát hiện trên hông của mình có một cánh tay thì cô giật mình hét lên.

- Aaaaaaaa.....

- Mọi sáng sớm mà em la hét cái gì vậy hả?

- Anh anh...đồ bỉ ổi.

- Ừ giờ em mới biết sao hơi muộn rồi. Lần sau tôi cấm em không được tiếp xúc với bất kì một tên đàn ông nào hết nếu để tôi thấy thì hậu quả sẽ không giống như ngày hôm qua đâu.

- Vì sao anh lại làm như vậy tôi có là gì của anh đâu mà anh làm vậy với tôi tôi cũng có tự do của tôi chứ sao anh lại cấm tôi như vậy hả?

- Vì em là của tôi, là người phụ nữ của tôi không phải là của bất kì người đàn ông nào khác.

Sau chuyện ngày hôm đấy thì cô cũng không có gặp lại anh và cũng không biết là anh đã đi đâu cho đến một hôm lúc cô học về vừa bước vào tới ngưỡng cửa đập vào mắt cô là một đồng quần áo hỗn độn bên trong có một vài âm thanh khiến người ta đỏ mặt cô biết đó là chuyện gì. Điều đó khiến cô đau nhói con tim cô biết cô có thích anh lần đó cô làm chuyện đó với cô cô không trách nhưng anh lại khiến cô đau cô phải làm sao đây.

Sau một tối ngủ trong nước mắt cô thức dậy với hai con mắt đỏ hoe khi Trần Minh Tuấn nhìn thấy thì không khỏi bức mình và lôi cô ra chất vấn.

- Tại sao mắt lại đỏ có phải em khóc đúng không?

- Tôi khóc thì có liên quan đến anh sao?

- Có em khóc vì tên đàn ông khác đúng không?

- Ừ tôi khóc vì người khác đấy thì sao anh có là gì của tôi đâu mà anh lo làm gì anh đi mà lo cho người phụ nữ trong phòng anh kia kìa.

- Em.....

- Tránh ra tôi phải đi học rồi.

Kể từ đó số lần mà anh nhìn thấy cô càng ngày càng ít có khi là không gặp luôn điều đó khiến cho anh ngày càng bức mình hơn. Vào một lần anh quyết định gặp cô cho bằng được anh đợi cô ở phòng cho đến 20h30 thì cô mới về. Khi cô bước vào có một giọng nói vang lên.

- Em đi đâu mà bây giờ mới về?

- Đi học nhóm.

Cô trả lời một cách lạnh nhạt khiến cho con tim của Trần Minh Tuấn phải ngơ ra một giây.

- Vậy tại sao không gọi anh đến đón?
- Tôi không muốn làm phiền anh và Nhật Linh tự tôi về được.
- Dù gì tôi cũng là người đàn ông của em.
- Cái đó không quan trọng.
- Tôi mệt rồi chúc anh ngủ ngon.

Nói xong cô sai bước lên lầu nhưng lại có người nhanh tay hơn ôm cô lên phòng.

- Trần Minh Tuấn anh làm gì vậy hả thả tôi xuống.
- Em dạo này lại không nghe lời tôi nữa rồi đúng không lại đi với tên richard kia đúng không?
- Anh lại bị điên cái gì vậy hả tôi có đi với ai đâu hả anh...anh làm gì vậy không được phép cởi quần áo của tôi buông ra..
- Em không nghe lời hậu quả là vậy đây.

Không màn dạo đầu mà anh trực tiếp đi vào trong cô khiến cho cô phải khóc thét lên.

- Đau.....anh mau buông tôi ra huhuhu...

Lúc này anh mới nhận ra là mình làm cô đau anh vội vàng nói

- Anh xin lỗi nín đi.

Anh hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô và vuốt ve cơ thể cô để cô thích ứng dần dần với cự long của anh. Sau một hồi hoan ái cô mệt lả thiếp đi trong lòng anh trên mi mắt còn vương lại vài giọt nước mắt. Anh hôn nhẹ lên khóe mi cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Anh Là Tên Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.